

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK**JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Daniela Spratka, Ph.D. v právní věci žalobců **a) Z. B.** a **b) A. B.**, oba zastoupeni JUDr. Tomášem Vymazalem, advokátem se sídlem v Olomouci, Wellnerova 1322/3C, proti žalovanému **Odvolacímu finančnímu ředitelství**, se sídlem v Brně, Masarykova 31, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 4.6.2013 č.j. 13906/13/5000-14102-702767, ze dne 30.8.2013 č.j. 20187/13/5000-14301-702189 a ze dne 6.11.2013 č.j. 26230/13/5000-14102-702767, ve věci daní z příjmů fyzických osob a daně z přidané hodnoty,

takto:

- I. Žaloby se **zamítají**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Podanými žalobami se žalobci domáhali přezkoumání rozhodnutí žalovaného. Žalobce a) se domáhal přezkumu rozhodnutí žalovaného ze dne 4.6.2013 č.j. 13906/13/5000-14102-702767, jímž bylo změněno způsobem specifikovaným ve výroku napadeného rozhodnutí prvoinstanční rozhodnutí Finančního úřadu v Přerově ze dne 9.5.2012 č.j. 90099/12/393912804429, jímž byla žalobci a) doměřena daň

z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2008 včetně penále a dále rozhodnutí žalovaného ze dne 30.8.2013 č.j. 20187/13/5000-14301-702189, jímž byla změněna způsobem specifikovaným ve výroku napadeného rozhodnutí prvoinstanční rozhodnutí Finančního úřadu v Přerově ze dne 30.3.2012 č.j. 54142/12/393912804429, č.j. 54201/12/393912804429, č.j. 54288/12/393912804429, č.j. 54308/12/393912804429, č.j. 54332/12/393912804429, č.j. 54362/12/393912804429, č.j. 54602/12/393912804429, č.j. 54624/12/393912804429, č.j. 54646/12/393912804429, č.j. 54658/12/393912804429, č.j. 54661/12/393912804429 a č.j. 54666/12/393912804429, kterými byly vydány dodatečné platební výměry na daň z přidané hodnoty (dále jen DPH) za zdaňovací období leden až prosinec 2008. Žalobkyně b) se domáhala přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 6.11.2013 č.j. 26230/13/5000-14102-702767, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobkyně b) a potvrzeno rozhodnutí Finančního úřadu pro Olomoucký kraj, Územní pracoviště v Přerově ze dne 21.5.2013 č.j. 940179/13/3107-24802-804429, kterým byla žalobkyni doměřena daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2008 včetně penále.

Ve svém podání ze dne 23.1.2014 [replika žalobce a) k vyjádření žalovaného ve věci sp. zn. 22Af 94/2013] navrhl žalobce a) spojení této věci s věcí vedenou pod sp. zn. 22Af 70/2013, jakož i s věcí, kde je žalobkyní manželka žalobce a), tedy žalobkyně b).

Krajský soud neshledal důvod tomuto návrhu nevyhovět a usnesením ze dne 30.7.2015 č.j. 22Af 70/2013-34 všechny věci spojil ke společnému projednání pod společnou spisovou značkou 22Af 70/2013.

V podaných žalobách žalobci vznesli v podstatě totožné žalobní body:

- 1) Nesprávnost postupu správce daně, který svědecké výpovědi svědčící ve prospěch uskutečnění zdanitelných plnění neosvědčil jako důkazy pro jejich vzájemnou rozporuplnost. Podle žalobce a) tato rozpornost byla pouze domnělá, na což opakovaně poukazoval v průběhu daňové kontroly i v odvolání, stejně jako ve vyjádření k podkladům rozhodnutí. Podle žalobce a) neexistují rozpory mezi výpověďmi svědků L. U., P. H., R. Š. a Z. V. a výpověďmi svědkyň H. a P., když tyto se nacházely v prádelně výhradně v pracovní době, tj. od 5:45 do 14:15, kdy však žádná výpomoc kmenovým zaměstnancům neprobíhala. Žalobce a) výpověďmi jednotlivých svědků uskutečnění zdanitelného plnění prokázal.
- 2) Za situace, kdy bylo prokázáno, že pracovnice ukrajinského původu poskytnuté firmou DIMENSIONE SIGNS s.r.o. určité práce pro žalobce a) provedly, bylo povinností správce daně zjistit rozsah poskytovaných prací. Podle žalobce a) jsou důkazy svědčící o poskytnutí pracovníků a jejich činnosti v souladu s ostatními důkazními prostředky.
- 3) Hodnocení důkazů správcem daně a žalovaným je nelogické a nesprávné. Z vyhodnocení svědecké výpovědi S. Z. není zřejmé, v čem žalovaný shledává rozpor s výpověďmi svědků H., U. a Š.
- 4) Nebyly provedeny žalobcem a) navržené důkazy, tj. aby byly ke spisu připojeny důkazní materiály provedené v daňovém řízení žalobkyně b). Žalobce se nedomáhal opakování výsledků, jak uvádí žalovaný. Důkazy byly navrženy za účelem upřesnění času, v němž svědkové Š., H. a U. pracovnice ukrajinské národnosti v prádelně potkávali.

- 5) Z doplněných výpovědí těchto svědků, které žalobce a) navrhoval připojit z daňového spisu žalobkyně b), nelze dovodit, že nebyly zjištěny žádné nové skutečnosti, jak tvrdí žalovaný. Naopak je zřejmé, že zde nové skutečnosti byly uvedeny, a to zejména co do časového upřesnění pobytu svědků v prádelně. Žalobce a) dále zdůraznil, že žalobkyně b) souhlasila s použitím výpovědí z jejího daňového řízení pro daňové řízení žalobce a).
- 6) Žalobci namítli nesprávné vyhodnocení svědecké výpovědi svědka F., který potvrdil, že prádelna byla provozována i v odpoledních a nočních hodinách a o víkendech a potkával zde dělnice cizí národnosti.
- 7) Žalobce a) namítl svou neúčast při svědecké výpovědi svědkyně H., bývalé jednatelky subdodavatele DIMENSIONE SIGNS s.r.o.
- 8) Žalobce a) nelze postihovat za to, že společnost DIMENSIONE SIGNS s.r.o. jako smluvní partner zajistila pro výkon dohodnuté práce osoby, které se nezdržovaly na území ČR legálně, jelikož z hlediska daňových povinností to nemůže mít žádný vliv.
- 9) Nesprávné vyhodnocení výpovědi bývalého jednatele společnosti DIMENSIONE SIGNS s.r.o. Z. V., který pomocné pracovníce subdodavately zajišťoval. Správce daně posuzoval jeho svědeckou výpověď v rozporu se zásadou legitimního očekávání a zásadou povinnosti postupovat v obdobných věcech obdobně, neboť v rámci kontrolních zjištění o poskytování reklamních služeb byla svědecká výpověď Z. V. téměř jediným důkazem ve věci a stačila k prokázání toho, že plnění bylo skutečně poskytnuto. Pak podle žalobců nebyl důvod, aby svědecká výpověď stejné osoby ohledně výpomoci prostřednictvím pracovníků ukrajinské národnosti byla posuzována jako účelová.
- 10) Závěry správce daně i žalovaného jsou nelogické a v rozporu se zásadou volného hodnocení důkazů. Nově zajištěný důkaz – přeúčtování provozních nákladů – nepočítá s tím, že po prvním roce provozu prádelny došlo k optimalizaci procesů, bylo nakoupeno, opraveno a repasováno zařízení prádelny, které zajistilo značnou úsporu energií. Prádelna zajišťovala praní prádla i pro druhý provoz odvolatele – pohřební službu, což se v účetnictví daňového subjektu neprojevilo, když tyto provozovny si navzájem nefakturovaly.
- 11) Žalobci namítli nesprávnost závěrů správce daně, že není možné, aby po pracovní době každá z pěti pracovníků odpracovala 208 hodin měsíčně. Podle žalobce a) bylo-li svědeckými výpověďmi prokázáno, že se pracovníce v odpoledních hodinách v provozně nacházely, bylo by také osvědčeno, že se dodávky dle smlouvy o dílo ze dne 28.12.2007 uskutečnily.

Žalovaný ve vyjádřeních k žalobám uvedl, že žalobní námítky jsou v podstatě totožné s námitkami odvolacími, s nimiž se žalovaný podrobně vypořádal v napadených rozhodnutích, takže primárně na odůvodnění žalobou napadených rozhodnutí odkázal. Dále zdůraznil, že ve smyslu ust. § 24 odst. 1 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, v platném znění (dále jen ZDP) je to daňový subjekt, který je povinen prokázat reálné propojení vynaložených výdajů a zdanitelných příjmů za konkrétní zdaňovací období a doložit fakticitu obchodního případu (v daném případě uskutečnění plnění ze Smlouvy o dílo ze dne 28.12.2007). Současně žalovaný poukázal na ust. § 72 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, v platném znění (dále jen ZDPH), podle kterého má nárok na odpočet plátce, jestliže přijatá zdanitelná plnění použije pro uskutečnění své ekonomické činnosti. Podmínky pro uplatnění tohoto nároku konkretizuje ZDPH v ust. § 73 odst. 1 tak, že nárok na odpočet daně prokazuje plátce daňovým dokladem, jenž byl vystaven jiným plátcem.

V posuzované věci vznikly správci daně pochybnosti ve smyslu citovaných ustanovení ZDP i ZDPH, přičemž důkazní břemeno v případech obou daní leží na daňovém subjektu. Dle obsahu správních spisů správce daně dostal svým zákonným povinností, když daňovému subjektu sdělil své řádně odůvodněné úvahy týkající se hodnocení důkazních prostředků. Žalobce sice předložil důkazní prostředky na podporu svých daňových tvrzení, ovšem tyto byly v rozporu s jinými posuzovanými důkazy. Především však žalobce nepředložil takové důkazní prostředky, které by jednoznačně a nezpochybnitelně rozptýlily pochybnosti správce daně. Jelikož žalobce nebyl schopen předložit dostatečné důkazy o tom, jakým konkrétním způsobem byla deklarovaná služba realizována, dospěl žalovaný ke zcela správným závěrům, když deklaroval výdaje jako daňově neúčinné, jakož i to, že neuznal nárok daňového subjektu na odpočet, který byl uplatněn v souvislosti s označeným obchodním případem. Žalovaný se také ohradil proti tomu, že by měl on sám dalšími důkazními prostředky popřípadě pomůckami zjistit rozsah plnění z uvedené smlouvy, jestliže bylo její částečné plnění prokázáno. S tímto závěrem se žalovaný neztotožňuje, neboť ani on ani správce daně nejsou povinni osvědčovat cokoli namísto daňového subjektu. Dle zákonné úpravy je důkazní břemeno jednoznačně na straně daňového subjektu. K námitce, že ke spisu žalobce a) nebyly připojeny důkazy provedené v daňovém řízení žalobkyně b), žalovaný v obecné rovině upozornil na ust. § 52 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, v platném znění (dále jen daňový řád), které zakotvuje povinnost mlčenlivosti úředních osob a osob zúčastněných na správě daní o tom, co se při správě daní dozvěděli o poměrech jiných osob. K námitce týkající se účasti na výsledku svědkyně L. H. žalovaný uvedl, že zástupce žalobce a) byl o termínech výsledku svědkyně vyrozuměn, takže žalovaný dospěl k závěru, že daňový subjekt nevyužil svého práva být přítomen výsledku svědkyně. Dále žalovaný poukázal na obsah vyjádření daňového subjektu ze dne 10.5.2013 č.j. 13488/13, v němž žalobce a) sdělil, že výpověď této svědkyně, kterou ostatně ani nenavrhoval, nemá pro věc žádný význam. K namítanému způsobu vyhodnocení svědecké výpovědi Z. V. žalovaný uvedl, že v případě přezkoumání výdajů spojených s reklamní činností (viz smlouva o reklamě ze dne 29.12.2006 uzavřená mezi společnostmi DIMENSIONE SIGNS, s.r.o.) předložil žalobce a) takové důkazní prostředky, které prokázaly jeho tvrzení stran realizace předmětného obchodního případu v roce 2007 a správce daně je nevyvrátil. Naproti tomu v žalobou napadených rozhodnutích, která posuzují jiný obchodní případ (smlouva o dílo ze dne 28.12.2007) byla důkazní situace zcela odlišná a předložené důkazní prostředky v celkovém kontextu nepotvrdily tvrzení daňových subjektů. Proto ani nelze dospět k závěru, že žalovaný při vyhodnocování svědecké výpovědi Z. V. nedodržel zásadu legitimního očekávání. Stejně tak se žalovaný ohradil proti porušení zásady materiální pravdy vyjádřené v ust. § 8 odst. 3 daňového řádu a opětovně v této souvislosti zdůraznil existenci důkazního břemene na straně daňového subjektu. Nedůvodná je i námitka o porušení zásady součinnosti správce daně v průběhu daňového řízení, neboť z obsahu správních spisů zřetelně vyplývá, že správce daně průběžně spolupracoval s daňovým subjektem a seznamoval jej s dílčími závěry. Žalovaný navrhl zamítnutí žalob.

Žalobci v replikách k vyjádření žalovaného doručených krajskému soudu ve dnech 24.10.2013, 23.1.2014 a 26.2.2014 setrvali na své žalobní argumentaci.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu

(§ 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění – dále jen s.ř.s.) a byl vázán obsahem žalobních bodů uvedených v žalobě (ust. § 75 odst. 2 s.ř.s.).

Z obsahu správních spisů krajský soud zjistil, že správce daně zahájil u žalobce a) kontrolu daně z příjmů fyzických osob a kontrolu DPH za zdaňovací období roku 2008, a to protokoly o ústním jednání ze dne 6.4.2010 č.j. 56045/10/393931800718 a č.j. 55907/10/393932800344. U žalobkyně b) byla kontrola daně z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2008 zahájena protokolem ze dne 26.5.2011 č.j. 115036/11/393931806055, když žalobkyně b) spolu s žalobcem a) jakožto svým manželem za předmětné zdaňovací období aplikovala institut spolupracující osoby, čímž došlo k rozdělení celkových příjmů dosažených při podnikání nebo jiné samostatné výdělečné činnosti a výdajů, jež byly vynaloženy na jejich dosažení, zajištění a udržení v souladu s ust. § 13 ZDP tak, že na žalobkyni b) připadlo 50 % příjmů a výdajů. V rámci daňové kontroly správce daně zjistil, že žalobce a) jako daňový subjekt uplatnil do výdajů částky uhrazené za služby provedené dle smlouvy o dílo ze dne 28.12.2007. Dle této smlouvy byla dodavatelem prací a služeb společnost DIMENSIONE SIGNS, s.r.o. a jednalo se o provádění práce dle požadavků daňového subjektu pracovníky v denních směnách ve všech pracovních dnech v měsíci. Jednalo se o výdaje v celkové částce 1.508.000,- Kč. Současně správce daně zjistil, že žalobce uplatnil v souvislosti s tímto obchodním případem také nárok na odpočet daně. Správce daně měl o tomto obchodním případě pochybnosti, a proto vyzval žalobce výzvou ze dne 22.6.2010 k prokázání realizace předmětných služeb a k prokázání oprávněnosti uplatněného nároku na odpočet daně na vstupu a použití uvedených přijatých zdanitelných plnění pro uskutečnění ekonomické činnosti. Žalobce a) se písemně vyjádřil a uvedl, že práce byly provedeny v prádelně v Kroměříži. Současně doložil čestné prohlášení společnosti DIMENSIONE SIGNS, s.r.o., že služby i práce uskutečnila a vyfakturovala. V rámci daňového řízení vedeného se společností dodavatele její jednatel Z. V. uvedl, že dle předmětné smlouvy zajistil pro žalobce zaměstnance do prádelny (5 pracovníků) a uvedl jejich jména a data narození. Jelikož uvedená jména nasvědčovala tomu, že se jedná o cizí státní příslušnice, správce daně vyzval k součinnosti Inspektorát cizinecké policie ČR, podle jehož sdělení jmenované osoby neprošly evidencemi cizinecké policie a nikdy neměly povolený pobyt na území ČR. Další výzvou ze dne 6.4.2011 byl žalobce opětovně vyzván k prokázání předmětných výdajů a nárokovaných odpočtů. Žalobce a) v písemném vyjádření ze dne 22.4.2011, jehož součástí byly daňové doklady týkající se uzavřeného smluvního vztahu, uvedl, že případnou nelegální zaměstnanost nemohl ovlivnit. Správce daně dospěl k závěru, že daňový subjekt požadované skutečnosti ve vztahu k oběma daním neprokázal a se svými závěry jej seznámil v protokolu o ústním jednání ze dne 13.7.2011 č.j. 128687/11/393932800344. Ve vyjádření ze dne 5.8.2011 vyjádřil žalobce a) nesouhlas s hodnocením správce daně a navrhl provedení svědeckých výpovědí R. Š., P. H. a L. U. Správce daně výpovědi navržených svědků provedl. Rovněž byl proveden svědecký výslech Z. V. Ten vypověděl, že smlouvu o dílo ze dne 28.12.2007 uzavřel a podepsal, přičemž se jednalo o zajištění pracovních sil do prádelny žalobce a), kdy společnost DIMENSIONE SIGNS, s.r.o. nakoupila pracovní sílu, kterou prodala žalobci a), lidé se dostavili na určené místo a řídili se pokyny žalobce a). Svědek je osobně neznal ani nevyplácel. Na jméno dodavatele pracovních sil si již nevzpomněl. Svědek L.U. uvedl, že je známý žalobce a) a že ví, že byla zajišťována pracovní výpomoc kmenovým zaměstnancům v prádelně,

nepopsal okolnosti ani podmínky realizace výpomoci, neznal jména osob, které se na výpomoci podílely, uvedl, že se 2x týdně zastavoval v prádelně, kde se zdržel jen krátce, když čekal na žalobce a) a při těchto návštěvách slyšel vždy ruštinu či ukrajinštinu. Žalobce a) mu sám řekl, že cizince mu někdo posílá a že s tím nemá žádné starosti. Svědek P. H. vypověděl, že zná žalobce a) od roku 2007. Svědek zajišťoval praní prádla společností Investigation Securities s.r.o. (společnost provádějící úklidové práce v kroměřížské nemocnici) v prádelně provozované žalobcem a). Do prádelny chodil svědek osobně a ví, že tam pracovaly hlavně ženy a někteří zaměstnanci byli společnosti DIMENSIONE SIGNS, s.r.o. Přicházel do styku s lidmi při příjmu a výdeji prádla a mluvil s nimi. Svědek uvedl křestní jména dvou žen, s nimiž se často setkával a které vykonávaly pomocné práce. Šlo o N. a O., cizinky, možná z Ruska či Ukrajiny. Hovořily špatnou češtinou, byla to spíš ruština. Svědek R. Š. vypověděl, že žalobce a) zná od roku 2007, kdy jejich firmy spolupracovaly v kroměřížské nemocnici, navštěvoval žalobce a) poměrně často na obou provozovnách (prádelna a pohřební služba). V prádelně pracovaly většinou ženy, a to kmenoví zaměstnanci, další zaměstnance mu vozila společnost DIMENSIONE SIGNS, s.r.o., což ví proto, že se bavil s žalobcem a) i se zaměstnanci. Tato společnost dodávala žalobci a) výpomoc na praní prádla. Svědek uvedl dvě křestní jména žen, které se na výpomoci podílely, a to S. a O., které byly Ukrajinky, resp. to tvrdily. Dále uvedl, že do nemocnice v Kroměříži jezdil 10x i vícekrát měsíčně. Téměř vždy se stavil do prádelny a ukrajinské pracovnice tam viděl vícekrát (vařily mu kávu). Správce daně rovněž provedl výslech svědkyně I. H. (protokol ze dne 26.1.2012 č.j. 10738/12/393931806055), která v roce 2008 byla zaměstnankyní žalobce a) a pracovala v prádelně v Kroměříži na mandlu, u praček a sušiček. Uvedla, že pracovala na jednu směnu, a to ranní, 5 dní v týdnu, od 5:45 do 14:15 hod., výjimečně, když bylo třeba, se pracovalo i v sobotu. Na směně pracovalo asi 15 lidí, jejichž jména a příjmení znala. O realizaci externí výpomoci kmenovým zaměstnancům svědkyně nic nevěděla, uvedla, že s ní na ranní směně nikdo takový nepracoval. Jestli nějaká výpomoc probíhala, tak v „šijárně“ a jednalo se o krátkodobou výpomoc dvou pracovníků, s nimiž se občas setkávala v prádelně a kteří hovořili českým jazykem. Každý den po ukončení směny zaměstnanci uklidili, vypnuli technologická zařízení a práce byla vždy dokončena. Pokud se dokončit nestihla, dodělávala se další den ráno. Na rozdělané práci nikdy nikdo nepracoval, tedy např. nějaká další směna. Spolupracovníci na směně byli všichni Češi. Společnost DIMENSIONE SIGNS, s.r.o. svědkyně nezná. Dále byl proveden téhož dne výslech svědkyně D. P. (protokol č.j. 10739/12/393931806055), která uvedla, že pracovala v zaměstnaneckém poměru u žalobce a) od roku 2008 do roku 2010 na svozu a rozvozu prádla. Na jedné směně pracovalo 18 – 20 zaměstnanců, všichni byli Češi a jmenovitě je znala. Práce v prádelně probíhala na jednu směnu, 5 dnů v týdnu. Na externí výpomoc byly nějaké švadleny, jejich jména však neznala. Jednalo se o brigádníky na opravu prádla, kteří pracovali na šicích strojích v „šijárně“, a to nepravidelně v průběhu roku 2008. Jednalo se o Čechy. Společnost DIMENSIONE SIGNS, s.r.o. svědkyně nezná. Dne 27.1.2012 správce daně provedl výslech svědkyně S.Z. (protokol č.j. 10740/12/393931806055), která vypověděla, že u žalobce a) pracovala od roku 2007 do roku 2009 jako vedoucí nemocniční prádelny. Na jedné směně pracovalo asi 17 lidí, jejichž jména a příjmení znala a byly to Češky. Pracovalo se na jednu směnu, 5 dní v týdnu, od pondělí do pátku. K realizaci externí výpomoci uvedla, že se jednalo o 2 pracovnice, které si řídil žalobce a) a jejich jména neznala. Tyto pracovnice prováděly po pracovní době úklid provozovny, kam je přivezlo svědkyni neznámé auto. Dále uvedla, že jí žalobce a) řekl, že se jedná o

Ukrajinky, dle svědkyně měly i takový přízvuk. Dále uvedla, že když bylo třeba, technologické zařízení bylo po směně vypínáno žalobcem a) nebo jí, na rozpracované práci další směna nepokračovala, pokračovala v ní jen ta jedna směna v druhý den ráno. Pokud bylo nutno, zaměstnanci z této směny zůstali déle. O společnosti DIMENSIONE SIGNS, s.r.o. svědkyně slyšela, ale nic konkrétního. Nevzpomíná si, že by v roce 2008 byla na dlouhodobější pracovní neschopnosti. Pomocné síly prováděly úklid, a pokud bylo potřeba, postaraly se i o prádlo, např. ho mohly potřepat, převážet, pračky však neobsluhovaly. Zprávy o daňové kontrole na daň z příjmů i na DPH byly s žalobcem a) projednány dne 21.3.2012. Na základě kontrolních zjištění byly vydány dodatečné platební výměry na daň z příjmů i DPH, které byly již shora specifikovány. Proti těmto rozhodnutím podal žalobce a) odvolání. V rámci odvolacího řízení bylo daňové řízení doplněno. Správce daně na základě návrhu daňového subjektu provedl svědeckou výpověď Ing. F. F., ředitele Nemocnice a.s. v Kroměříži (protokol ze dne 29.6.2012 č.j. 140037/12/ 393932800344). Ten uvedl, že nemá povědomost o tom, kolik zaměstnanců pracovalo v prádelně, popř. na kolik směn, zda zde pracovali cizinci. Jednalo se o věc nájemce, tedy daňového subjektu. Dále svědek vypověděl, že smlouva umožňovala práť v noci i o víkendech, organizace praní byla ale věcí nájemce. Při průchodu expediční chodbou svědek slyšel i jazyk, který „ne vždy připomínal češtinu“. Další doplnění proběhlo na základě pokynů odvolacího orgánu ze dne 20.11.2012 č.j. 8876/12/1302-804941. Žalobce a) byl vyzván k prokázání výdajů vztahujících se k pronájmu pracovníků od společnosti DIMENSIONE SIGNS, s.r.o., zejména prokázání konkrétních skutečností, tj. v čem spočívala výpomoc, kdy a kolika lidmi byla prováděna a jak často. Žalobce a) v podání ze dne 8.1.2013 uvedl, že výpomoc se týkala prádelny, nikoliv „šijárny“ a probíhala při praní, příjmu, výdeji prádla a činnostech s tím spojených. Pracovníci činnost vykonávali v odpoledních hodinách podle potřeby, zpravidla 5x do týdne, v případě nutnosti také o víkendu a nesetkávali se s kmenovými zaměstnanci prádelny. Úklid provozovny prováděly pracovnice na výpomoc vždy po provedené práci, tedy prakticky každý den. Práce zadával a přebíral zpravidla žalobce a), případně žalobkyně b), výjimečně dozor nad pracovníky zajišťovala tehdejší vedoucí provozu S.Z. Dále žalobce a) uvedl jména a data narození výpomocných sil. Správce daně rovněž provedl výslech svědkyně L. H., která byla od 12.3.2008 do 13.11.2009 jednatelkou společnosti DESIGN PROGRESS TRADE s.r.o., a to z toho důvodu, že společnost DIMENSIONE SIGNS, s.r.o. měla s touto společností (v roce 2008 vystupovala jako společnost ARTI PLUS s.r.o.) uzavřenu smlouvu o spolupráci ze dne 7.8.2007, která spočívala ve vzájemném poskytování prací a služeb na základě objednávek. Svědkyně si však na tuto smlouvu nepamatovala, ani na to, kdo vystavoval vydané faktury. Potvrdila, že práce a služby byly na základě uvedené smlouvy o spolupráci provedeny, ale bližší podrobnosti si nepamatuje. O výsledku svědkyně byl žalobce a) informován, ale svého práva být přítomen jejímu výsledku nevyužil. Správce daně si vyžádal informaci od pronajímatele prádelny, tj. Kroměřížské nemocnice a.s. ve věci vyúčtování spotřeby veškeré energie včetně vyúčtování spotřeby za rok 2007 a rok 2008 a provedl porovnání spotřeby elektrické energie, studené a teplé vody a spotřeby tepelné energie. Se zjištěními správce daně v rámci odvolacího řízení včetně hodnocení nových důkazů byl žalobce seznámen písemností č.j. 11985/13/5000-14102-702767 a byl v souladu s ust. § 115 odst. 2 daňového řádu vyzván k případnému vyjádření ve lhůtě 15 dnů od doručení. Daňový subjekt reagoval po stanovené lhůtě, a proto k jeho vyjádření žalovaný v souladu s ust. § 115 odst. 4 daňového řádu nepřihlížel.

Pokud jde o daňové řízení vedené s žalobkyní b), byla z obsahu správních spisů zjištěna již shora uvedená provázanost s podnikáním žalobce a) vyplývající z toho, že žalobkyně b) byla spolupracující osobou, která se podílela na příjmech a výdajích 50 %. Skutkově se tedy k posuzované činnosti žalobkyně b) vztahuje vše, co vyplynulo z daňového řízení žalobce a). Ve vztahu k žalobkyni b) dospěl správce daně ke stejným závěrům jako v případě žalobce a). V rámci jejího daňového řízení byly provedeny opakované výsledky svědků Z. V., L. U., P. H. a R. Š. Svědek H. v tomto opakovaném výsledku uvedl, že do prádelny jezdil odpoledne a v podvečer, zajišťoval praní prádla v prádelně žalobce a) a vozil prádlo několikrát týdně. Svědek R. Š. uvedl v opakované výpovědi, že u daňového subjektu pracovaly Ukrajinky, které vozila společnost DIMENSIONE SIGNS, s.r.o., potkával je na provozovně mezi pátou a osmou večerní a dle výpovědi svědka nebyli v té době přítomni kmenoví zaměstnanci, jen vedoucí prádelny. Svědek U. v opakovaném výsledku uvedl, že na provozovně býval odpoledne kolem páté šesté hodiny a pomocné pracovnice pracovaly současně s kmenovými zaměstnanci. Zpráva o daňové kontrole byla s žalobkyní b) projednána dne 14.5.2013. Na základě kontrolních zjištění vydal správce daně dodatečný platební výměr, proti němuž žalobkyně b) podala odvolání.

O odvoláních žalobců bylo rozhodnuto napadenými rozhodnutími žalovaného.

Veškeré vznesené žalobní body se vztahují k provedenímu dokazování, rozsahu důkazního břemene žalobce a) a žalovaného a vyhodnocení provedených důkazů žalovaným. Krajský soud se s nimi vypořádal následujícím způsobem.

Uskutečněním zdanitelného plnění ve smyslu ZDPH je nutno rozumět stav faktický a nikoliv stav formálně vykazovaný, a proto daňový subjekt v průběhu daňového řízení musí doložit oprávněnost uplatněného nároku na odpočet DPH. Obdobně pro účely daně z příjmů může daňový subjekt uplatnit jen takový výdaj, který má hospodářský účel, tedy byl vynaložen za účelem zajištění, dosažení a udržení příjmů (srov. přiměřeně rozsudek NSS ze dne 30.4.2008 sp. zn. 1 Afs 15/2008).

Daňové řízení je v českém právním řádu postaveno na zásadě, že každý daňový subjekt má povinnost sám daň přiznat, tedy má břemeno tvrzení, ale také povinnost toto své tvrzení doložit, tj. má i břemeno důkazní. Toto své břemeno daňový subjekt plní v důkazním řízení, které vede správce daně. Podle ustanovení § 31 odst. 9 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů (dále jen ZSDP) a dle nové právní úpravy podle ust. § 92 odst. 3 daňového řádu daňový subjekt prokazuje všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v přiznání, hlášení a vyúčtování nebo k jejichž průkazu byl správcem daně v průběhu daňového řízení vyzván. Toto ustanovení však, jak již vícekrát potvrdil Ústavní soud (viz nálezy ze dne 24. 4. 1996, Pl. ÚS 38/95, www.usoud.cz), nedává správci daně oprávnění vyzvat daňový subjekt k prokázání čehokoliv, ale pouze k prokázání toho, co tvrdí tento subjekt sám. Pravidlo, že v daňovém řízení nese důkazní břemeno daňový subjekt, má některé výjimky, zejména ustanovení § 31 odst. 8 písm. c) ZSDP a dle nové právní úpravy ust. § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu, podle něhož správce daně prokazuje existenci skutečností vyvracejících věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost účetnictví a jiných povinných evidencí či záznamů, vedených daňovým subjektem. Uvedená ustanovení v jejich ústavně konformním

výkladu vytvářejí vyvážený komplex povinností tvrzení a důkazních povinností mezi daňovým subjektem a správcem daně.

Daňový subjekt má v první řadě povinnost tvrdit skutečnosti relevantní pro jeho daňovou povinnost. Konkrétní obsah povinnosti tvrzení pak vychází zejména z příslušných ustanovení daňového práva hmotného. V posuzované věci žalobce a) zcela nesporně předložil důkazní prostředky na podporu svých daňových tvrzení, tyto však byly podle žalovaného ve zřejmé neshodě s jinými posuzovanými důkazy, a proto správce daně dospěl k názoru, že důkazní prostředky žalobce a) nemají schopnost prokázat jím tvrzenou realizaci konkrétní služby a z ní plynoucí daňové účinný výdaj, ani prokázat nárok na odpočet daně a to, že použil zdanitelná plnění pro uskutečnění své ekonomické činnosti. Ve vztahu k dani z příjmů pak tyto závěry přeneseně platí také ve vztahu k žalobkyni b).

V prvním žalobním bodě žalobci namítli nesprávnost vyhodnocení svědeckých výpovědí svědků U., H., Š. a V. na jedné straně a výpovědí svědkyň H., P. a Z. na straně druhé. Podle žalobců mezi těmito výpověďmi žádný rozpor není. Žalovaný nezohlednil to, že svědkové U., H. a Š. vypověděli, že Ukrajinky v prádelně pracovaly v odpoledních a večerních hodinách, zatímco svědkyně – kmenové zaměstnankyně vypovídaly pouze o průběhu prací v prádelně v denní pracovní době, tj. od 5:45 do 14:15 hod. Žalobcům lze přisvědčit v tom, že výpovědi označených svědků se skutečně vztahují k časovým úsekům pracovního dne tak, jak bylo shora popsáno. Jinými slovy každá skupina svědků vypovídá o skutečnostech vztahujících se k jiné denní době. Rozpor mezi jejich výpověďmi je však podle názoru krajského soudu přesto zcela zřejmý. Svědkyně – kmenové pracovnice prádelny totiž shodně vypověděly, že prádelna pracovala na jednu, a to ranní směnu, 5 dnů v týdnu a výjimečně se pracovalo déle anebo v sobotu. Svědkyně neměly povědomí o tom, že by poté, co ukončily denní směnu, pracovala v prádelně ještě další směna. Svědkyně H. a Z. shodně uvedly, že po ukončení denní směny byla vypnuta technologická zařízení a práce byla dokončena. Pokud se dokončit nestihla, dodělávala se další den ráno a v rozpracované práci žádná další směna nepokračovala. Pokračovala v ní ta samá směna druhého dne ráno. Svědkyně Z. zaměstnává v rozhodném období, jako vedoucí prádelny navíc uvedla, že je jí známa přítomnost externí výpomoci, a to dvou pracovnic, které mohly být Ukrajinky a které vypomáhaly s úklidem. Vyloučila, že by byly zapojeny do procesu prací s prádlem. Výpovědi kmenových zaměstnankyň jsou tak v rozporu s výpověďmi svědků v tom, že zcela vylučují možnost běhu odpolední pracovní směny na pracovišti. Zvláště pak svědkyně Z., která pracovala jako vedoucí prádelny, by o takové skutečnosti musela mít povědomí. Současně nelze odhlédnout od skutečnosti, že svědci U., H. a Š. sice navštěvovali prádelnu v odpoledních hodinách několikrát týdně, avšak nepravidelně a ani jeden z nich neuvedl, kolik pracovnic cizí národnosti vlastně v prádelně potkával. Žádný také neuvedl, že by v té době byla prádelna v režimu řádné směny. S názorem žalobce, že výpověďmi svědků prokázal uskutečnění zdanitelného plnění, se proto krajský soud neztotožňuje a má za to, že vyhodnocení výpovědí dvou shora označených skupin svědků správcem daně i žalovaným je správné a odpovídající zásadám logické úvahy a provedené ve vzájemných souvislostech. První žalobní bod proto krajský soud důvodným neshledal.

V dalším žalobním bodě žalobci namítli, že bylo-li prokázáno, že pracovnice ukrajinského původu poskytnuté firmou DIMENSIONE SIGNS, s.r.o. určité práce pro žalobce provedly, bylo povinností správce daně zjistit rozsah těchto poskytovaných

prací. Krajský soud se s ohledem na již shora uvedenou argumentaci vztahující se k rozložení důkazního břemene mezi daňový subjekt a správce daně dle platné právní úpravy s tímto názorem žalobců neztotožňuje, neboť je v rozporu se základní premisou daňového řízení, kdy důkazní břemeno ohledně skutečností, které jsou uvedeny v daňových přiznáních, jakož i v účetnictví má bez dalšího daňový subjekt. Z žádného zákonného ustanovení nevyplývá a ostatně žalobci to v žalobách ani netvrdí, že by v posuzované věci důkazní břemeno přešlo na správce daně. Žalobce a), jak již bylo shora uvedeno, vykázal zcela konkrétní výdaje související s pracovní výpomocí od společnosti DIMENSIONE SIGNS, s.r.o. ve výši 1.508.000,- Kč a současně tvrdil v tomto rozsahu přijetí předmětných zdanitelných plnění a jejich použití pro uskutečnění své ekonomické činnosti. Bylo proto zcela výhradně na žalobci a), resp. v odpovídajícím rozsahu také na žalobkyni b), aby tato svá tvrzení také prokázali. Opakující se tvrzení žalobců o vzájemném souladu všech důkazních prostředků krajský soud nesdílí, jak ostatně vyplynulo již z argumentace k žalobnímu bodu 1).

V žalobním bodě 3) žalobci napadají nesprávnost a nelogičnost vyhodnocení důkazů správcem daně, především s ohledem na svědeckou výpověď S. Z., když podle žalobců není zřejmé, v čem spočívá rozpor její výpovědi s výpověďmi svědků H., U. a Š. Tento žalobní bod má krajský soud za vypořádaný argumentací uvedenou k žalobnímu bodu 1), na niž v plném rozsahu odkazuje. Také třetí žalobní bod proto ze stejných důvodů neshledal krajský soud důvodným.

Žalobce a) namítl nesprávnost postupu žalovaného, který přes jeho výslovný návrh nepřipojil ke spisu důkazní materiály provedené v daňovém řízení žalobkyně b). Žalobce a) upřesnil, že se nedomáhal opakování výsledků svědků H., U. a Š., ale pouze chtěl připojit opakované výsledky těchto svědků, které byly provedeny v daňovém řízení žalobkyně b). Krajský soud dává žalobci a) za pravdu v tom, že žalovanému, resp. správci daně nic nebránilo, aby tomuto důkaznímu návrhu žalobce a) vyhověl. Argumentaci ust. § 52 daňového řádu, kterou použil žalovaný ve vyjádření k žalobě, považuje soud za nepřiléhavou za situace, kdy daňové řízení žalobce a) a žalobkyně b) bylo provázáno tou skutečností, že žalobkyně b) byla spolupracující manželkou žalobce a), což se zákonitě promítlo v dani z příjmů obou žalobců. Na druhé straně však nelze opomenout, že správci daně i žalovanému byl obsah výpovědí svědků učiněných v rámci opakovaných výsledků v daňovém řízení žalobkyně b) znám a že v nich oproti předchozím výsledkům provedeným v daňovém řízení žalobce a) svědci pouze upřesnili denní hodiny, v nichž prádelnu navštěvovali. Žalovaný rozhodoval se znalostí těchto skutečností, a jak vyhodnotil krajský soud v argumentaci k prvnímu žalobnímu bodu, upřesnění času, v němž se svědci vyskytovali v prádelně, nemělo pro prokázání uskutečnění zdanitelných plnění a s tím souvisejících výdajů zásadní význam, neboť rozpor ve svědeckých výpovědích již zmiňovaných dvou skupin svědků spočíval ve zcela jiných skutečnostech, jak krajský soud rozvedl podrobně v argumentaci k žalobnímu bodu 1). Skutečnost, že žalovaný nepřipojil důkazní materiály provedené v daňovém řízení žalobkyně b), tj. výsledky svědků k daňovému spisu žalobce a), proto neshledal krajský soud jako vadu řízení, která by mohla mít podstatný vliv na zákonnost napadených rozhodnutí.

V pátém žalobním bodě namítli žalobci nesprávnost závěru žalovaného, že v opakovaných výsledcích svědků, které byly provedeny v daňovém řízení žalobkyně b), nebyly zjištěny žádné nové skutečnosti. Žalobci se naopak domnívají, že nové

skutečnosti z těchto výpovědí vyplynuly, a to zejména co do časového upřesnění pobytu svědků v prádelně. Krajský soud má za to, že toto rozdílné hodnocení novot ve výpovědích svědků provedených v rámci daňového řízení s žalobkyní b), vyplývá z rozdílného názoru správních orgánů na jedné straně a žalobců na straně druhé v otázce významu časového upřesnění pobytu svědků v prádelně. Zatímco žalovaný vnímá význam těchto informací víceméně marginálně, žalobci v nich spatřují prokázání realizace obchodního případu. Krajský soud se již v argumentaci k žalobnímu bodu 1) ztotožnil se závěry žalovaného v tom, že rozpor ve výpovědích svědků navržených žalobcem a svědkyň – kmenových pracovních spočívá ve zcela jiném tvrzení, než je časové vymezení pohybu osob v prádelně, a sice v tom, že kmenové pracovníce jednoznačně vyloučily možnost, že by v odpoledních či večerních hodinách v prádelně fungovala další směna. Ani tento žalobní bod proto krajský soud neshledal důvodným.

Stejně tak nedůvodný je další žalobní bod, v němž žalobci namítli nesprávné vyhodnocení svědecké výpovědi svědka F., který podle tvrzení žalobců potvrdil, že prádelna byla provozována i v odpoledních a nočních hodinách a o víkendech a že zde potkával dělnice cizí národnosti. Tato žalobní tvrzení vnímá krajský soud jako rozporná s obsahem svědecké výpovědi svědka F. Ten ve své výpovědi ze dne 29.6.2012 uvedl, že nemá povědomost o tom, kolik zaměstnanců pracovalo v prádelně, popř. na kolik směn pracovali, ani zda v ní pracovali cizinci, neboť se jednalo o věc žalobce a) jakožto nájemce prádelny. Svědek vypověděl, že smlouva umožňovala prát v noci i o víkendech, ale organizace praní byla věcí nájemce. Připustil, že často procházel expediční chodbou a slýchal zde i jazyk, který „ne vždy připomínal češtinu“. Obsah této svědecké výpovědi podle názoru krajského soudu nelze vyhodnotit tak, že uvedený svědek potvrdil provozování prádelny v odpoledních a nočních hodinách a že zde potkával dělnice cizí národnosti. Svědek pouze uvedl, že nájemní smlouva umožňovala provoz na směny, ale sám o konkrétní organizaci chodu prádelny povědomost neměl. Uvedl také, že slýchal cizí jazyk, což však není totéž jako, že potkával dělnice cizí národnosti. Tento žalobní bod považuje soud za zcela nepřípadný pro rozpor s obsahem správního spisu.

V sedmém žalobním bodě žalobce a) namítl svou neúčast při svědecké výpovědi svědkyně H. Obsahem správního spisu má krajský soud za prokázané, že výslech svědkyně L. H. se uskutečnil dne 29.1.2013 v 10:55 hod. Zástupce žalobce byl vyrozuměn o výsledku svědkyně vyrozuměním správce daně ze dne 23.1.2013, v němž jej správce daně informoval, že termín svědecké výpovědi je stanoven na 28.1.2013 v 10:30 hod. na pracovišti správce daně s tím, že pokud se svědkyně v tomto termínu nedostaví, jsou stanoveny náhradní termíny ve dnech 29.1.2013 a 30.1.2013 ve stejnou dobu. Toto vyrozumění bylo doručeno zástupci žalobce a) prostřednictvím datové schránky téhož dne, tj. 23.1.2013. Výslech svědkyně, který se tedy uskutečnil v náhradním termínu 29.1.2013, proběhl bez účasti zástupce žalobce a). Dle úředních záznamů založených ve správním spise dne 24.1.2013 zástupce žalobce a) telefonicky sdělil správci daně, že vzhledem ke kolizi se soudním jednáním se k výsledku svědkyně H. dne 28.1.2013 nedostaví. Dle dalšího úředního záznamu byl dne 28.1.2013 v 9:45 hod. telefonicky informován zástupce žalobce a) správcem daně, že předvolaná svědkyně H. se tohoto dne nedostaví a svědecká výpověď neproběhne. Dle úředního záznamu ze dne 30.1.2013 byl zástupce žalobce telefonicky informován správcem daně, že svědecká výpověď L. H. proběhla dne 29.1.2012. Následně si zástupce žalobce a) vyžádal protokol o této svědecké

výpovědi. Na základě uvedeného má krajský soud za to, že postup správce daně ohledně zajištění účasti zástupce žalobce a) u označené svědecké výpovědi vykazoval maximální snahu o respektování práv daňového subjektu. To, že ve vyrozumění o budoucím konání svědecké výpovědi byly uvedeny také náhradní termíny pro případ, že se svědkyně nedostaví, nelze považovat za pochybení, ale naopak za snahu správce daně vedoucí k provedení důkazu při současném respektování procesních práv daňového subjektu. Zástupce žalobce a) byl také vyrozuměn o tom, že v prvním stanoveném termínu výslech neproběhl a bylo tedy zcela na něm, zda využije dalších nabízených možností své účasti. Zástupce žalobce a) tak neučinil, jiný termín sám nenavrhoval a ani v průběhu řízení nebrojil proti tomu, že by jeho práva byla tímto způsobem krácena. Zkrácení žalobcových práv neshledal ani krajský soud, přičemž je třeba zdůraznit, že žalobce a) v žalobě nijak neupřesnil, jak se neúčast jeho zástupce při svědecké výpovědi svědkyně H. do jeho procesních práv promítla. Za této situace posoudil krajský soud provedení výslechu této svědkyně rovněž v obecné procesní rovině a neshledal pochybení ze strany správce daně.

V dalším žalobním bodě žalobce a) namítl, že jej nelze postihovat za to, že smluvním partnerem zajištěné pracovnice, které byly cizími státními příslušnicemi, se nezdržovaly na území České republiky legálně. Tento žalobní bod považuje krajský soud za nepřípadný, neboť nelegální pobyt označených osob na území České republiky nebyl nijak přičten k tíži žalobci a). Jak žalobce sám správně tvrdí, je z hlediska jeho daňových povinností tato skutečnost zcela irelevantní. Pokud žalovaný zmiňuje v napadených rozhodnutích negativní šetření inspektorátu cizinecké policie k jmennému seznamu ukrajinských pracovníků, je to třeba vnímat pouze jako dokreslení celkového procesního postupu správce daně, který byl evidentně veden snahou tyto osoby kontaktovat, aby se realizace obchodního případu maximální měrou prokázala.

Ani žalobní bod 9), v němž namítl žalobce a) nesprávné vyhodnocení výpovědi jednatele společnosti DIMENSIONE SIGNS, s.r.o. Z. V., které bylo podle žalobního tvrzení v rozporu se zásadou legitimního očekávání a zásadou povinnosti postupovat v obdobných věcech obdobně, krajský soud rovněž neshledal důvodným. Svědek byl vyslechnut ke dvěma zcela odlišným obchodním případům, a to ke smlouvě o poskytování reklamních služeb a ke smlouvě o dílo, která byla rozhodná z pohledu posuzované věci. Odlišné vyhodnocení svědecké výpovědi ve vztahu ke dvěma různými smlouvám rozhodně nelze vnímat jako porušení zásady legitimního očekávání či dokonce zásady povinnosti postupovat v obdobných věcech obdobně. Z žádného ustanovení daňového řádu ani z logického vnímání procesu hodnocení důkazů nelze dovodit závěr, že byla-li svědecká výpověď téže osoby shledána způsobitou prokázat jeden obchodní případ, znamená to, že výpověď téhož svědka bude mít stejnou hodnotu ve vztahu k jinému obchodnímu případu. Takováto představa hodnocení svědecké výpovědi je zcela absurdní a vyslovený názor žalobce a) nelze akceptovat. Svědecká výpověď Z. V. týkající se smlouvy o dílo ze dne 28.12.2007 byla zcela správně vyhodnocena v kontextu s dalšími provedenými důkazy v rámci obsáhlé a propracované úvahy správních orgánů obou stupňů. Z obsahu zpráv o daňových kontrolách, jakož i z obsahů odůvodnění napadených rozhodnutí vyplývá, že správní orgány posuzovaly každý důkaz jednotlivě a všechny důkazy v jejich vzájemné souvislosti a přihlížely ke všemu, co vyšlo najevo. Jejich úvahy jsou ucelené a v souladu s logickými pravidly. Stejně tak se nelze ztotožnit

s názorem žalobce, že rozdílným hodnocením svědecké výpovědi Z. V. k dvěma různým obchodním případům mohla být porušena zásada povinnosti postupovat v obdobných věcech obdobně. Takovýto princip nelze uplatnit při hodnocení důkazu svědeckou výpovědí, neboť by to ve svém důsledku vedlo k absurdním závěrům, kdy svědek, který by se ve vztahu k jedné věci stal věrohodným, by automaticky požíval této věrohodnosti ve vztahu ke všem dalším svým tvrzením. Takovýto postup by byl zcela v rozporu se zásadou volného hodnocení důkazů, na níž je daňové řízení postaveno.

Na základě argumentace již shora uvedené k předchozím žalobním bodům krajský soud neshledal důvodným ani žalobní bod 10), v němž žalobce a) označil závěry správce daně i žalovaného jako nelogické a v rozporu se zásadou volného hodnocení důkazů. Ve vztahu k tomuto žalobnímu bodu proto krajský soud plně odkazuje na svou předchozí argumentaci. Pokud jde o námitky k nově zajištěnému důkazu v rámci odvolacího řízení, tj. přeúčtování provozních nákladů prádelny v obdobích roků 2007 a 2008, který žalobce zpochybňuje tvrzením o optimalizaci technologických procesů a dovybavením zařízení prádelny, z čehož plynula úspora energií, krajský soud v návaznosti na obsah správního spisu a odůvodnění napadených rozhodnutí dospěl k závěru, že tento důkaz je důkazem pouze dokreslujícím již zjištěný skutkový stav. V kontextu výpovědí kmenových pracovníků prádelny a zejména vedoucí prádelny S.Z., tento důkaz potvrdil, že ani spotřeba vody a energií neodpovídala provozu prádelny na dvě směny. Žalobce a) svá žalobní tvrzení zpochybňující tento důkaz uvedl pouze v obecné rovině, nespecifikoval žádná konkrétní opatření vedoucí ke zkvalitnění a optimalizaci pracovních procesů v prádelně, ani svá tvrzení žádnými důkazy nedoložil. Proto krajský soud ani tento žalobní bod neshledal důvodným.

K poslednímu žalobnímu bodu krajský soud opakovaně uvádí, že nesdílí názor žalobce, že výpovědi svědků (H., U. a Š.) prokázaly uskutečnění plnění dle smlouvy o dílo ze dne 28.12.2007. Uvedení svědkové pouze shodně tvrdili, že se nepravdělně ale opakovaně v odpoledních hodinách v provozovně prádelny setkávali s pracovníci, které byly zřejmě ukrajinské národnosti. Svědci přitom zpravidla uvedli, že se jednalo o dvě pracovnice. Na základě argumentace uvedené již výše k předchozím žalobním bodům krajský soud uzavírá, že shodně s žalovaným je toho názoru, že žalobci neprokázali souvislost výdajů na pracovní výpomoc plynoucí z označené smlouvy o dílo s dosaženými příjmy, ani neprokázali tvrzený rozsah přijatých plnění, a to, že by tato zdanitelná plnění použili pro uskutečnění své ekonomické činnosti. Krajský soud závěry správních orgánů obou stupňů plně aprobuje a neshledal ani žalobou tvrzené porušení zásady materiální pravdy, když sdílí názor žalovaného, že skutečnost, že se nepodařilo předmětný obchodní případ spolehlivě prokázat, nelze klást za vinu orgánům finanční správy, ale jedná se především o neunesení důkazního břemene na straně žalobců. Krajský soud rovněž nesdílí názor žalobců, že došlo k porušení zásady součinnosti v průběhu daňového řízení. V obecné rovině z obsahu správního spisu taková skutečnost nevyplyvá. Naopak lze dospět k závěru, že správcem daně i žalovaným byly respektovány všechny jejich procesní povinnosti a nebylo zjištěno krácení práv žalobců. Žalobci v žalobách neuvádí žádná konkrétní tvrzení svědčící o porušení zásady součinnosti, proto se krajský soud k tomuto žalobnímu tvrzení vyjádřil pouze v obecné rovině. Pokud oba žalobci na posledních stranách svých žalob spatřují rozpor se zásadou součinnosti v nelogičnosti a neodůvodnění zprávy o kontrole, která neobsahuje

logické a souvislé úvahy a hodnocení důkazů a důkazních prostředků, pak se jedná o tvrzení zcela obecná neoznačující konkrétní části zpráv o kontrole, v nichž je toto pochybení spatřováno. V obecné rovině lze dodat, že zásada součinnosti ve smyslu § 6 odst. 2 daňového řádu představuje spolupráci daňových subjektů a správce daně, která se logicky projevuje v průběhu daňového řízení či konkrétního kontrolního úkonu. Její promítnutí do obsahu zprávy o daňové kontrole vyznívá velmi atypicky, a proto by bylo nezbytné takové žalobní tvrzení přesně konkretizovat, což se v posuzované věci nestalo. Krajský soud připomíná, že dle ustálené praxe správních soudů (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24.8.2010 č.j. 4 As 3/2008-78 nebo rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 9.2.2011 č.j. 31Ca 152/2009-44) je určení rozsahu soudního přezkumu zcela v dispozici žalobce. Jím formulované žalobní body však musejí být natolik konkrétní, aby alespoň rámcově určovaly rozsah soudního přezkumu. Soud není oprávněn ani povinen vyhledávat či domýšlet žalobcem obecně tvrzené nezákonnosti, neboť by tím porušil zásadu dispoziční, kterou je soudní přezkum ve správním soudnictví ovládán, ale také zásadu rovnosti účastníků řízení.

Na základě shora uvedeného krajský soud žaloby neshledal důvodnými, a proto je v souladu s ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl. Ve věcech bylo rozhodnuto bez jednání v souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když procesně úspěšnému žalovanému podle obsahu soudního spisu v posuzované věci žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **je možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů po doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

V Ostravě dne 30. července 2015

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu